

De Helden

Het was ochtend. En niet gewoon ochtend, maar het soort waar Adam dol op was:

- Zonnig (voor oktober).
- Warm (op zijn dertienjarige voeten na, die staken over de rand van het bed waarin hij al sinds zijn achtste sliep).
- Lui. Traag genoeg om zijn gedachten op een rijtje te zetten, te proberen zich zijn dromen te herinneren, te plannen welke YouTuber hij vandaag als eerste moest bekijken...
- En het beste van alles, het was weekend. Er gaat niets boven lang in je bed liggen op een zondagocht–

‘ADAM! Ben je nou eindelijk je nest uit? Over tien minuten gaan we weg!’

Oké. Dit doen we nog een keer.

Het was ochtend. En niet gewoon ochtend, maar het soort waar Adam een spuughekel aan had:

Die waarvan je denkt dat het zondag is, maar het is

MAANDAG!

Adam was nog nooit letterlijk uit bed gesprongen, maar voor alles is een eerste keer. Net als proberen zijn lange slungelbenen in de mouwen van zijn schooltrui te persen, of zijn tanden te poetsen met de steel van

de borstel. Maar hé, sinds zes weken was hij officieel puber. En iedereen weet dat pubers 's ochtends hun bed niet uit kunnen komen.

'O, dus je leeft *wel*?' Zijn moeder zag er opgejaagd uit. Ze glimlachte maar half toen Adam zichzelf de trap af lanceerde en op zijn sokken de keuken in gleeed. Daar zat Adams broertje haastig te ontbijten.

Zijn moeder pakte haar sleutels van de keukentafel en wilde naar de voordeur lopen, maar ver kwam ze niet.

Adam had haar vastgegrepen en zwierde met haar de keuken door, terwijl hij een van zijn 'dansjes' deed en een van zijn 'liedjes' zong. Het was een typische Adam-actie: doelloos rondhossen en woorden blèren op een niet-bestaande melodie.

'Ooo, te-e-e laat, te laat! Te-laait-te-laait-te-laa-aat!'

Adam had de buitengewone gave om zijn moeder nog eens extra te irriteren als ze van ergernis al bijna op ontploffen stond.

Toch werd ze nooit kwaad, ze moest er bijna altijd om lachen. Mensen opvrolijken, zelfs als 'vrolijk' in de verste verte niet haalbaar leek, was een van Adams grootste talenten. Hij was een opvrolijker van wereldklasse. Of zoals zijn moeder slap van het lachen

uitriep: 'Jij bent de irritantste wervelwind die er bestaat! Pak je spullen voordat we zo erg te laat komen dat jij moet nablijven en ik word ontslagen.'

'Wat zit je haar leuk,' merkte Adams broertje tussen twee happen door op. Callum was twee jaar jonger dan Adam, zag er vier jaar jonger uit en gedroeg zich acht jaar jonger. Als iemand serieus meestreed voor de kampioenstitel Irritantste Wervelwind, dan was hij het wel.

'Hoelang heb je erover gedaan om eruit te zien alsof je net uit bed komt?' Giechelend stak Callum zijn hand uit om Adams elektroshockkapsel aan te raken.

'Ongeveer net zo lang als het jou kostte om je gezicht eruit te laten zien alsof er een olifant op is gaan zitten,' grijnsde Adam.

'Adam!' riep zijn moeder ontzet. 'Niet zo grof!'

Maar Callum proestte het uit en sproeide natte broodkruimels rond, waarna hij zijn broer een high five gaf. 'Even serieus,' zei hij, breed terug grijnzend. 'Je moet echt iets aan je haar doen. Je lijkt precies op mam toen we lijm in haar shampoo hadden gedaan.'

Nu was het Adams beurt om natte broodkruimels rond te sproeien. De spetters vlogen over de keukenvloer door de herinnering aan die dag.

‘Haar gezicht!’ gierde hij. ‘Dat moment dat ze de badkamerdeur opendeed... Haar *haar!* Ik heb nog nooit iemand zo geschokt zien kijken.’

‘Niet geschokt,’ verbeterde zijn moeder hem. ‘Woest. Wat ik over vijf minuten weer ben als je nou niet opschiet!’

Ze hadden nog vijftien minuten voordat ze officieel te laat op school zouden zijn. En zijn moeder had nog een uur en vijftien minuten voordat ze te laat op haar werk zou zijn, dus Adam wist dat ze niet echt in de gevarenzone zaten.

Maar zijn moeder zag dat anders. Zij zag vooral dingen die onderweg voor vertraging konden zorgen. Zoals bijvoorbeeld hun auto, een twaalfdehands van het duistere merk Farzia die vandaag vijf pogingen nodig had om sputterend tot leven te komen. Om vervolgens aan het einde van de straat hoestend tot stilstand te komen.

Deze valse start herinnerde Adam aan de veertig cent wisselgeld van de lunch van gisteren. Hij viste de munten uit zijn zak en deed ze in een oude schoenen-doos. Drie maanden geleden had hij die omgedoopt tot ‘Sparfonds Nieuwe Versnellingsbak’ en hem tussen de voorstoelen gepropt.

Ze hadden deze auto pas vier maanden. Hun oude auto, de geliefde Papmobiël, was niet lang daarvoor recht voor hun huis gestolen. Mam dacht dat deze Farzia van ruim zestien jaar oud een koopje was, want in de advertentie stond: 'Nieuwe banden, nieuwe versnellingsbak!' Dus had ze er al haar spaargeld in gestoken. Helaas had ze bij thuiskomst ontdekt dat die opsomming niet aangaf wat de auto al had, maar wat eraan moest worden gerepareerd.

De nieuwe versnellingsbak stond bovenaan de lijst, maar ze kwamen nog ruim zeshonderd euro te kort.

Gelukkig had Adam de zaak onder controle met maar liefst twaalf euro twintig in het spaarfonds.

‘Moet je al dat geld horen rinkelen!’ grinnikte hij en hij schudde spottend met de doos. ‘We zijn er bijna, mam! Over drie jaar hebben we de helft van wat we nodig hebben!’

‘Adam, geen geintjes alsjeblieft,’ kreunde zijn moeder. ‘Ik heb meer dan genoeg van deze vreselijke, blunderende zevenklapper.’

Die uitspraak was heel onlogisch voor Adam. Oké, hij wist dat een zevenklapper een ouderwets soort knalvuurwerk was. Dat geluid deed misschien denken aan de roestbak waarin ze zaten. Maar voor hem was een klapper vooral een hit, bijvoorbeeld een video die viral ging op YouTube. Niet iets wat in één adem werd genoemd met 'vreselijk' en 'blunderend'.

Hij zat trouwens net een klapper te bekijken. Of beter gezegd, dat probeerde hij, want zijn telefoon was ongeveer net zo waardeloos als de auto waarin ze zaten. Er zaten deuken in en krassen op, de camera werkte nauwelijks en het ding liep vijf modellen achter. Maar ondanks dat was Adam er blij mee. Hij wist dat zijn moeder elke maand met moeite het abonnement van zes euro betaalde, dus hij klaagde niet.

Zijn telefoon was de poort naar een andere wereld, waar hij iedere dag urenlang in rondstruinde. En hoe depri of gestrest hij zich ook voelde, er was altijd wel iemand die iets uploadde waar Adam om kon lachen. Door het scherm van zijn telefoon kon hij ontsnappen naar het land van TikTok, door Instagram scrollen en, het mooiste van alles, het eindeloze YouTube-rijk doorkruisen. Echt, als het kon zou hij naar die wereld emigreren! Zijn grootste droom was YouTuber

worden, in de voetsporen treden van al zijn YouTubehelden. Dan kon hij zijn opvrolijktaent niet alleen voor zijn moeder en Callum inzetten, maar voor miljoenen mensen over de hele aardbol.

Zijn favoriete YouTuber, Ed Almighty, had die nacht een nieuwe video gepost en ondanks het feit dat Adam het tussen elke buffering door maar een paar seconden kon bekijken, was het zo ongeveer het grappigste wat hij ooit had gezien.

‘Ik snap echt niet waarom iedereen zo wild is van die gast,’ kreunde Callum vanaf de achterbank. Hij leunde naar voren om op Adams stotterende scherpje mee te kunnen kijken. ‘Hij is zwaar overgewaardeerd. Van al die WebCon-Awards die hij vorig jaar heeft gekregen was er niet één verdiend!’

Voor de online-gemeenschap was WebCon zoiets als de Oscaruitreiking. Net als Adam droomde elke internetfan ervan daarheen te mogen. Vooral vorig jaar had Adam er graag bij willen zijn, met Ed Almighty als de ster van de avond. Callum was zoals gezegd geen fan van Ed Almighty, hij ging meer voor iemand als Jack-OJ.

Voor Adam waren het allebei helden.

‘Adam, jij zou een betere YouTuber zijn dan Ed,

zonder zelfs maar met je ogen te knipperen. En ik maak nu eens geen geintje.'

'Ha!' Adam lachte. Hij stak zijn hand naar achteren om liefkozend door Callums haar te woelen.

Hij waardeerde Callums compliment, maar tegelijkertijd wist hij dat zijn broertje het bij het verkeerde eind had. Natuurlijk wilde hij het liefst van alles YouTuber worden. Daar draaide de hele lijmsampoo-video om, dat was niets anders dan een vingeroefening. Samen met Callum had hij *tientallen* oefenvideo's gemaakt. Maar dat was precies wat ze waren, *oefenvideo's*, weggestopt op zijn harddrive en onbereikbaar ver uit de buurt van de bandbreedte die naar het YouTube-rijk leidde.

Adam wist zeker dat zijn YouTube-droom nooit zou uitkomen. Niet omdat zijn antieke desktop er de hele nacht over deed om een video van vijf minuten te uploaden. En ook niet omdat de camera van zijn prehistorische telefoon halfdood was. Er was iets met Adam wat Callum niet wist. Iets waarvan Adam *per se niet wilde* dat Callum het wist. Een 'middelbareschooldingetje'. Callum zat nu in groep acht en zou vanaf volgend jaar bij Adam op school komen. Adam wist dus precies hoelang hij nog had voordat zijn geheim zou uitkomen.

Het geheim

Voorlopig was zijn geheim gelukkig nog veilig en daar was Adam blij om. Hij wist niet wat hij zou doen als Callum erachter kwam. Het zou Callums mening over Adam voorgoed veranderen. De schaamte, de teleurstelling...

Adam durfde er niet aan te denken. Hij wenste dat hij de vreselijke waarheid door een konijnenhol naar het midden van de aarde kon duwen, waar die zou verbranden en voor altijd verdwijnen. Maar zijn geheim bleef waar het was. Recht boven zijn hoofd, als een dreigende onweerswolk.

Mam stopte voor Callums school. Die van Adam lag een klein stukje lopen verderop in de straat.

Ze gaven hun moeder allebei een zoen en Callum gaf haar vanaf de achterbank nog een extra omhelzing.

‘Dag mam, ik hou van je.’

‘Dag lieverd, ik hou een m...’ Mam pauzeerde en

keek naar Adam, bijna alsof ze toestemming vroeg om de woorden te mogen zeggen waarvan ze allebei wisten dat Callum die zo graag wilde horen. Maar Adam deed alsof hij haar blik niet zag, omdat hij het te druk had met uit de auto stappen. Dus koos ze voor het beste alternatief. 'Ik hou zo veel van je.'

Adam wist dat het niet de woorden waren waar Callum op hoopte. Het was niet wat pap vroeger altijd zei, maar hij moest het er maar mee doen.

Binnen tien tellen was Callum de schooldeuren door. Zes minuten later naderde Adam de ingang van zijn school. Hij haatte die deuren. Hoe dichterbij hij kwam, hoe harder de wolk boven zijn hoofd rommelde. Zodra hij die deuren passeerde, klonk er een harde donderklap en regende zijn geheim op hem neer. En daarmee werd zijn transformatie compleet. Net zoals het geheim van de Hulk zichtbaar wordt door woede en Rogues geheim gaat werken als ze iemand aanraakt, werd Adams geheim geactiveerd door de schooldeuren.

Alleen werd Adam bij het naar binnen gaan geen Avenger, of een van de X-Men. Nee, Adam werd een...

'LOSER!'

De beledigingen, het uitlachen, de spottende opmer-

kingen, alles denderde op hem af zodra hij over de drempel stapte. Zoals gewoonlijk stonden Bruce Kilter en zijn meelopers hem al op te wachten.

Weg was de dansende Adam. Hij zong niet meer en sproeide nergens broodkruimels rond. Als Adam op school was werd hij een ander mens. Hou je hoofd gebogen. Kijk naar de grond. Zeg niks. Probeer onzichtbaar te zijn. Dat waren zijn vier overlevingsregels. Op sommige dagen lukte het hem daadwerkelijk om niet te worden opgemerkt door Bruce en zijn meelopers.

Vandaag was niet zo'n dag.

'Hé! Loser! Kijk me aan, ik praat tegen je!'

In een oogwenk stond Bruce tegenover hem. Zijn mestachtige adem drong Adams neusgaten binnen. Adam begreep niet dat de superrijke ouders van Bruce er met al hun miljoenen niet in slaagden Bruce naar een dure kostschool te sturen, ver, heel ver hiervandaan. Of wat goede manieren voor hem aan te schaffen, of op zijn minst een frisse adem.

Hou je hoofd gebogen. Niet reageren. Dan raakt hij verveeld en laat hij je met rust. In gedachten herhaalde Adam zijn mantra eindeloos.

‘Waar zijn je manieren, Beales? Je kijkt niet eens naar me! Wedden dat je wel naar me zou kijken als ik deed alsof ik je moeder was? Nou? Haar gaf je wel al je aandacht bij de school van je broertje, waar of niet? En nog een afscheidskusje ook! Wat een kleuter!’

Als ze toch gingen shoppen voor een frisse adem, dan konden de ouders van Bruce ook meteen een nieuwe persoonlijkheid voor hem op de kop tikken.

Hou je hoofd gebogen. Niet reageren. Dan raakt hij verveeld en laat hij je met rust.

‘Ik ging bijna over mijn nek toen ik dat zag! Het was het gestoordste wat ik ooit heb gezien! Ik zou jouw moeder nog niet zoenen al werd ik ervoor betaald! Geen wonder dat je vader liever het loodje legde, hij had niks meer om voor te leven! Heb ik gelijk of niet?’

Hou. Je. Hoofd. Gebogen!

Adam kookte van woede.

Niet! Reageren!

Hij klemde zijn kaken op elkaar.

Dan raakt hij verveeld en laat hij je met rust!

Het kostte Adam al zijn kracht om Bruce niet op zijn gezicht te stompen, maar hij verbeet zijn woede en liep door.

‘Ooo! Volgens mij wordt hij boos! Kijk eens hoe hij zijn kaken op elkaar klemt!’ Bruce produceerde een kakelende lach, waardoor hij ineens veel weg had van een stinkende hyena. ‘Vooruit, Adam, sla me dan! Alsjeblie-ieft, ik smeeek het je, probeer het gewoon.’

Hou je hoofd gebogen. Niet reageren. Dan raakt hij verveeld en laat hij je met rust.

Net toen Adam dacht dat hij het gesar niet langer kon verdragen, werkte zijn mantra eindelijk. Bruce raakte verveeld, liet Adam passeren en naar zijn klas lopen.

Op datzelfde moment borrelde er een idee omhoog in Adams hoofd. Het was alsof er een lampje in zijn hoofd aanging. Ineens wist hij wat hij moest doen om Bruce eens flink terug te pakken. Wat hij daarvoor nodig had was een snufje moed, een scheut stoerheid en een klodder uitgekiende voorbereiding...